

ANDREAS: Hjälpsammare än han förstod

Sermon for 8 juli, 2001

Text: Johannes 1:35-42a

Jesus valde 12 människor för att bli hans lärjungar. Sedan skickade han dem ut att sprida vad de hade lärt överallt i världen. Vi träffade två av dem i tidigare predikningar, nämligen Thomas Tvivlaren och Natanael Tolomeus son. Under de kommande två månaderna kommer jag att predika om många av de andras liv och gärningar.

Vi börjar med människan som var Jesu förste lärjunge i kronologisk ordning. Idag träffar vi ANDREAS: en människa som var hjälpsammare än han förstod.

Andreas var fiskare och Johannes Döparens lärjunge. Andreas hade varit överförtjust över den där stränga och eldiga profetens röst och personlighet. Andreas hade vunnits för budskapet om ånger som Johannes kom från öknen och predikade. Andreas väntade. Han väntade med ett ivrigt hjärta på den större profeten som Döparen talade om.

En ny människa närmade sig då en dag folkskaran som lyssnade på Döparen. Han såg Jesus komma, sa Bibeln. Men varför kom Jesus? Han kom kanske för att ge Johannes tillfället att vittna om honom. Det är ett faktum om Jesus. Han ger oss tillfällen att vittna om honom för andra. Det händer inte av en slump. Gud ger oss tillfällen. Den enda frågan är: Kommer vi att utnyttja de tillfällen som Jesus sätter i vår väg?

Johannes missade inte chansen. Han pekade på Jesus och ropade: Se Guds lamm! Johannes gärnings uppgift var att för människor peka på deras behov av Guds förlåtelse och deras behov av en frälsare som skulle rädda dem från deras synder och straffet som synden förtjänar. Nu identifierar Döparen Jesus som denna Frälsare som han har talat om. Frälsaren är Jesus, Guds lamm, som tar bort världens synd.

Andreas och hans namnlösa kamrat följde Johannes underförstådda instruktioner. De började följa Jesus. Strax vande Jesus sig om och tittade på dem. Vad vill ni? frågade han. De svarade med en fråga: Rabbi, var bor du? Denna fråga verkade meningslös. Jesus log och sa till dem: Kom och se! Världsliga kungar och ledare bygger stängsel runt omkring sig för att inte störas. Ni behöver beställa tid hos dem eller ha personliga förbindelser om ni vill prata med dem. Men igenting är lättare än att få audiens hos kungarnas Kung. Bara be. Han är alltid beredd att lyssna på och besvara våra böner.

Andreas och hans kamrat gick med Jesus och stannade hos honom. Denna dag började Andreas ett nytt liv. Han blev Jesu förste lärjunge. Han blev en trogen, hängiven hjälpare för Jesus och för världen som Jesus kom för att frälsa. Andreas var aldrig en vräkig lärjunge. Men med sitt tysta försynta sätt förde han med sig andra människor till Jesus. Andreas livs historia, som Guds ord berättar den för oss, fokuserade på tre händelser och i alla tre händelser ser vi att han tog med någon till Jesus.

Det är självklart för många av oss att Jesus är Guds son, den utlovade Messias, världens frälsare. Vi har hört det alltsedan vi var gamla nog för att höra julhistorien. Vi har trott det alltsedan vi har döpts. Hur olikt det var för Andreas! Plötsligt upptäckte han att den utlovade Messias stod framför honom, Messias som profeterna hade talat om, Messias som Israel hade väntat två tusen år på, Abrahams säd, Rättfärdighetens sol, Fridsfurste, Nationernas längtan, stor Kung Davids störste son. Miljoner har trott under århundradena sedan dess, miljoner människor av varje nation, av alla stammar och språk, folk och folkslag. De har också kommit och trott på Jesus från Nasaret, Messias, Guds Kristus, världens befriare. Men Andreas, en ödmjuk fiskare från Galiléen, var den förste av alla.

Det var en upptäckt som han måste dela med sig, så Andreas hämtade sin bror, Petrus! De hade lekt tillsammans när de var unga pojkar på Galileiska sjöns sandiga strand. De var partner i fiskebranschen. Som det ofta händer, var bröderna inte alls lika. De var varandras motsatser i personlighet och temperament. Petrus var häftig och hög; Andreas var tyst och blyg. Medan Petrus ville stå i rampljuset, höll Andreas sig i bakgrunden. Medan Petrus var som skapad till ledare, var Andreas den fullkomliga efterföljaren och hjälparen. Petrus var inte en människa som tog emot förslag lätt. Han brukade ha det sitt sätt och gå varthelst han ville.

Det är precis det som gör denna händelse, som har haft sådan vittgående vikt för kyrkans historia, märkligare. Andreas hade varje anledning till att vänta sig att hans store barske bror skulle håna och säga: "Så du har funnit Messias! Du, min blyge lille bror – du har funnit honom i en folkskara vid sjön, eller hur? Andreas, jag tror att du är galen!" Andreas väntade sig kanske det, och kanske var det precis det som hände. Vi vet inte. Vi vet emellertid att Andreas gick till sin bror Petrus med en glädje i sin röst och en iver i sin själ som inte kunde förnekas. Sedan tog han med Petrus för att träffa Jesus. Andreas blev den förste i en lång linje av kristna som har upptäckt att det bästa sättet att dela med sig Kristus är att tala om honom till en vän eller släkting en i taget. Snart blev Petrus den store lärjungen ibland de tolv. Petrus blev lärjungarnas ledare och deras talesman, och Andreas behövde öva sig i att spela andra fiolen. Andreas var helt villig att tjäna tyst, och han fortsatte att leda andra till Jesus. Troligen omvände han aldrig tre tusen människor med en enda predikan som Petrus gjorde på Pingstdagen, men var det inte nog att han hämtade Petrus? Petrus kunde inte ha predikat denna mäktiga predikan om Andreas inte hade tagit honom med sig till Jesus Kristus.

Det finns en annan tillämpning på oss. Andreas hade inte fullkomlig kunskap om Jesu liv, död, återuppståndelse och gärning. Han hade inte den fullkomliga bilden. Fastän Andreas trodde att Jesus var Frälsaren, var det ännu ett mysterium för honom hur Jesus skulle ta bort världens synder. Därför vidarebefordrade han vad han visste på det bästa sättet som han kunde. När börjar ett ljus lysa? Börjar ljuset lysa när det redan har brunnit halvvägs ner? Naturligtvis inte. Det börjar lysa som snart som det tänds. På samma sätt skall vi låta vårt ljus lysa alltid. Vi behöver inte vänta på en särskilt mörk tid att börja lysa.

Vi är kanske inte beredda eller har inte förmågan att tala om Jesus på det fullständigast möjliga sättet. Men vi känner Jesus som vår Frälsare. Vi vet den kristna tron. Vi vet att förlåtelse är Guds gåva genom nåd på grund av vad Jesus har gjort. Denna kunskap motiverar oss att vilja tala med andra människor om Jesus. Kanske vet vi inte allt som vi känner att vi behöver veta om Jesus och hans gärning. På grund av det känner vi kanske att

någon annan kan vittna bättre än vi. Men våra ansträngningar kan välsignas av Jesus när vi troget använder tillfällena som han ger och arbetar med det som vi vet. Det är ibland det enkla meddelandet som talas i kärlek som är mäktigast. Det är särskilt sant när vårt meddelande talas till människor som känner oss bra nog att känna att våra ord är ärliga och äkta.

Genom att föra med sig Petrus till Jesus, hjälpte Andreas det Nya testamentets kyrka mer än han förstod. Det var inte den enda gången Andreas tog med någon till Jesus. Vid ett senare tillfälle var människor hungriga. Det fanns fler än 5000 i ett ökenområde, och de hade ingen mat. Lärjungarna hade en praktisk lösning på problemet: Sänd i väg folket, sa de. Men Jesus sa till dem: De behöver inte gå härifrån. Ge ni dem att äta. Det var Andreas som steg fram en gång till. Han var alltid den hjälpsamme lärjungen. Här är en pojke som förde med sig sin lunch, berättade Andreas. Han har fem kornbröd och två fiskar. Men vad förslår det till så många? Pojkens lunch var mindre än ni eller jag tar med oss till en picknick. Andreas visste inte om denna lunch kunde hjälpa, men det var den enda maten som han hittade. Så bar han pojken och hans lunchpåse till Jesus. Andreas visste – han trodde – att Jesus kunde göra något. Andreas hade rätt! Jesus mättade hela folkskaran med denna pojkes lilla lunch. Andreas var alltid hjälpsam, ofta mer än han förstod. I det här fället drog 5 000 män nytta av hans ansträngningar.

Det finns en tredje gång i det Nya testamentet när Andreas gjorde något. Det var påskveckan. Några greker, främlingar ibland judarna, hade hört om profeten från Nasaret och ville träffa honom. De kom först till Filippus och bad honom: Herre, vi vill se Jesus. Filippus var inte säker på om det var en bra idé eller inte. Dessa människor var hedningar och utomstående. Filippus gick och rådslog med Andreas som var helt villig att leda dessa främlingar till Kristus. Andreas visste att Gud inte gör skillnad på människor, det spelar ingen roll vad deras nation eller deras färg är. Kom han ihåg de visa männen, de första icke-kristna som tillbad den nyfödde Kristus? Tänkte han framåt på tiden när Mästaren skulle skicka lärjungarna ut i hela världen för att predika evangeliet för hela skapelsen? Vi vet inte. Vi vet emellertid att Andreas hälsade grekerna, främlingarna, välkomna och tog dem till Jesus. Det var något ovanligt för en jude att göra. På ett sätt hade Andreas blivit den nytestamentliga kyrkans förste världsmissionär.

Jag läste en beskrivning av dagens vanliga okyrkliga människa. De okyrkliga delar gemensamt fyra saker. Ett) De är samtidigt uttråkade och stressade. Två) De kämpar med låg självaktning och brutna relationer. Tre) De vill ha ett bättre liv, men de vet inte vad det är. Fyra) De bor granne med oss. Saken är att vårt samhälle är fyllt med människor som är utomstående och främlingar för kyrkan, och de är inte nödvändigtvis fientliga mot Gud eller religion. Åtminstone i sina ärliga stunder förstår de att det finns saker i deras liv som behöver repareras. De flesta vill ha något mer i sina liv. Vi har tillfället att hjälpa dem att komma till Jesus och hans välsignelser. Vi behöver komma ihåg: Gud, vår Frälsare, vill att alla människor skall bli frälsta och komma till insikt om sanning (1 Tim 2:4). Det är varför ni och jag, de kristna, är här i denna värld. De okyrkliga leds till Kristus av våra liv och vittnesbörd. De okyrkliga ser vad vi gör varje dag och hör vad vi säger. Våra liv visar att Kristus bor i oss. De okyrkliga hör våra vittnesbörd att vi har frid och glädje i Jesus. Vi säger att sådana välsignelser också kan bli deras ägodel.

De tre episoderna som vi har tittat på idag är allt vad vi vet om Andreas från Bibeln själv. Legender och traditioner, några som är trovärdiga, några som är löjliga, fortsätter hans historia. Traditionen säger att Andreas reste med evangeliet till Ryssland innan han dog som en martyr i Grekland på ett kors som var i form av ett X.

Låt oss idag begränsa oss till de bibliska fakta. Vi har träffat Andreas, den ödmjuka, hjälpsamme lärjungen, den ibland de tolv som var villig att tjäna utan själviskhet och utan personlig ära. Idag säger vi: "Vilken välsignelse om vi hade en församling fylld med medlemmar som Andreas! Vilken välsignelse om vi hade en församling fylld med enkla, kärleksfulla troende som är nöjda med att bära andra till Jesus!" Sådana uppriktiga kristna lever sin tro och är hjälpsammare än de förstår.

Vi kan vara säkra på att Gud kommer att använda och välsigna vårt liv och vårt vittnesbörd såsom han gjorde för Andreas. Tre gånger tog Andreas någon med till Jesus. Varje gång gjorde Jesus något viktigt. Andreas tog med sig Petrus, och Jesus kallade till tro människan som skulle bli de tolv ledare. Andreas förde fram pojken och hans lunch, och Jesus gjorde ett under som människor talar om ännu 2 000 år senare. Andreas ledde grekerna, och Jesus visade att evangeliet är till för alla – ni och jag och våra grannar också. Vi kan vara säkra på att Gud kommer att välsigna också vårt kristna liv och vittnesbörd, så att vi också är hjälpsammare än vi förstår.